

[Hans Hansen.]

lige undlader at opkræve Grundrente, at Beløbet efterhaanden omlægges som Prioritet, og at man kommer til at betale Prioritetsrenter og ved Siden deraf Skatterne. Derfor er der ikke her Tale om et Enten-Eller, men der er Tale om et Baade-Og. Det kan til Overflod bevises, at undlader det offentlige at opkræve Grundskylden, vil Beløbet blive kapitaliseret i Handelen, og derved vil det egentlig efterhaanden omlægges i Prioritetsrenter. Det betyder i Virkeligheden, hvad jeg ikke her skal komme nærmere ind paa, at Skatterne stiger, og det betyder til syvende og sidst, at Vilkaarene bliver ringere og ringere for Ungdommen, idet Adgangen til Jorden bliver sværere. Derved bliver Tilgangen til Byerne større, og Kravene, der stilles til det offentlige, bliver ogsaa større, idet det jo anses for et berettiget Krav, at kan man ikke tjene sit Brød, har Offentligheden Forpligtelse til at give Menneskene det hele.

Jeg tror, man maa erkende ved denne Forhandling, at en objektiv Betragtning over Virkningerne af nævnte Lovforslag vil som Helhed give til Resultat, at Forskydningerne vil blive i ugunstig Retning for de Ejendomme, hvor Bygningerne er mindst i Forhold til Grundens Værdi. Der er ikke Plads for Velfærdsbetragtninger, thi Virkningerne af Loven skal ogsaa være saadanne, at de, der har udnyttet deres Grunde daarligt, bliver animeret til, ja, i Virkeligheden faar en Henstilling om at udnytte dem bedre, hvad der vil bevirke en Forøgelse af Beskæftigelsesgraden. Det er ganske klart og logisk. Jeg tror ikke, det kan siges, at dette Grundlag er uretfærdigt, selv om det maaske kan siges, at det ikke er til Fordel for alle.

Naar det i Virkeligheden erkendes fra alle Sider, maaske med Undtagelse af den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, at Skat paa Bygninger, paa Arbejde, paa Varer af enhver Art fordyrer og hemmer Produktionen — det ærede Medlem Hr. Pinholt skal jo faa ondt ved at komme bort fra sin tidligere Stilling til Grundskylden gennem de Udtalelser, som her er fremført —, og det ligeledes erkendes, at Grundskylden ikke har disse uheldige Virkninger, ja saa indrømmer man, at Grundskylden er berettiget, og at den maa videreføres. Grundskylden kan ikke overvælttes, det erkendes fra alle Sider, og det forekommer mig at være en stærk Begrundelse for at ophæve Ejendomsskylden og at videreføre Grundskylden. Vanskelighederne maa og kan overvindes. Men jeg tror, at hvis man vil

en effektiv Grundskyld her i Landet, maa man ogsaa ville Midlerne dertil. Det er nødvendigt først at erkende Virkningerne og saa finde Midlerne til at videreføre Principet, med en Overgang, kort eller lang, idet man tager det nødvendige Hensyn til Afviklingen af de uheldige Forhold baade med Hensyn til Prioriteterne og med Hensyn til det Skattesystem, som vi i Øjeblikket er inde i. Hvis man tager dette Hensyn, er der en Mulighed for, at der her er aabnet en Adgang til at føre denne Beskatningsform langt frem. Jeg skal ikke komme ind paa, hvad der saa mangler. Som den højtærede Indenrigsminister udtalte, kan man maaske gennem en Personbeskatning, som jeg siden skal komme tilbage til, yderligere bevirke, at de Mennesker, der har anbragt deres Penge i Jord, ikke stilles ringere end andre Borgere i Landet.

Duborg: Der er gaaet meget haardt frem fra alle Sider mod de for Tiden gældende Vurderinger til Grundskyld. Jeg mener ikke, det er rigtigt af Rigsdagen at gaa saa voldsomt frem mod disse Vurderinger. Jeg tror ikke, at mange af de ærede Medlemmer, der har udtalt sig saa skarpt mod dem, i Virkeligheden har en saa omfattende Indsigt i dette Spørgsmaal, at det giver Begrundelse derfor. Jeg tror, alle maa erkende, at Grundskyldsvurderingerne i deres tekniske Udførelse i Virkeligheden er gaaet overmaade meget frem og Gang paa Gang nærmer sig til at være en bedre og mere ligelig Vurdering. Vi ved jo da ogsaa, at Over-Skyldraadet repræsenterer saa alsidige, ogsaa i politisk Henseende alsidige, Interesser i vort Land, at man ogsaa derigennem har nogen Sikkerhed for, at det ikke tilstræber at gøre Arbejdet daarligt, tværtimod tilstræber det selvfølgelig at gøre det bedst muligt.

Jeg kan ikke undlade at paatale et særligt grelt Tilfælde af en saadan Vurdering, der blev nævnt af det ærede Medlem Hr. Fisker, idet det ærede Medlem som Maalestok for, hvor daarlige disse Vurderinger var, brugte en Sammenligning mellem, hvad Jorden til store Gaarde, middelstore Gaarde og Husmandsbrug var sat til, bedømt i Sammenligning med en Tønde Hartkorns Ansættelse, og kom til det Resultat, at paa de store Gaarde stod det meget, meget lavere end paa de smaa Ejendomme, og dette var — saaledes maatte man opfatte det — et Bevis paa, at denne Vurdering var forkert. Jeg skal nu hertil straks sige, at det, at den er i stor Uoverensstemmelse med Hartkornsansættelsen, ikke er noget som helst